

Greetje van den Berg

MIMOSA STRAAT

5

Roman

Greetje van den Berg

Mimosastraat 5

Uitgeverij Zomer & Keuning

Jolein

Voorzichtig zette Jolein haar voeten op de onderste traptree, alsof ze bang was dat ze de verse lak zou beschadigen. Haar handen gleden over de gladde leuning. Alles in dit huis oogde strak en nieuw.

‘En, wat vind je ervan?’ Florian kwam de gang in. Verwachtingsvol keek hij haar aan.

‘Mooi!’ zei ze. ‘Echt heel prachtig. Alles is op elkaar afgestemd.’ Ze hoopte dat het enthousiast genoeg zou klinken, dat hij niet zou merken hoe al dat nieuwe en grijze, afgewisseld met roodtinten, haar bekleemde.

‘Je wilde net naar boven?’ informeerde Florian. ‘Ik loop even met je mee. Boven is de badkamer en dat is de trots van Dominique en mij.’

Alsof ze dat nog niet wist. Florian had op het werk eindeloos verteld over de bouw van het huis waar hij met zijn vrouw Dominique zou gaan wonen. Ze had gehoord over de dingen die verkeerd gingen, en over hun badkamer met vloeren en wanden van natuursteen en robuuste eiken meubelen. ‘Het is ons droomhuis,’ had hij gezegd. ‘Als we onze housewarming houden, nodigen we jou ook uit. Je moet echt komen.’

Ze had toegezegd, en ze had het hier vanavond best naar haar zin. Er waren nog een paar collega’s van het bedrijf waar ze werkte, ze had gepraat met vrienden van Florians vrouw Dominique en genoten van de hapjes en drankjes.

Maar van het huis kreeg ze de kriebels. Ondanks de vloerverwarming voelde het kil.

‘Ik hoor mijn naam.’ Dominique kwam er ook bij. ‘Gaan jullie naar boven? Ik heb nog meer mensen die een kijkje willen nemen.’ Ze lachte vrolijk.

Florian opende eerst de deur van de slaapkamer en liet zijn gasten voorgaan. Dominique stootte Jolein aan. ‘Superhuis, hè?’ Voordat Jolein kon antwoorden, ging ze verder: ‘We zijn er zo blij mee. Dat kleine appartementje was prima, maar op een gegeven moment wil je toch iets groters, een huis waar je je echt kunt settelen.’

‘Een huis zoals dit dus,’ stemde Florian met haar in, terwijl hij een lofzang begon op de wandkast met lichte en donkere houten vlakken, waarin de enorme televisie tegenover hun bed vrijwel niet opviel.

‘Settelen.’ Het woord bleef in Joleins hoofd hangen. Dominique was nog geen dertig en Florian een paar jaar ouder. Ze begreep wel dat ze met settelen bedoelden dat ze aan kinderen dachten. Alles was voor elkaar. Florian had net zijn vaste aanstelling als business controller gekregen, en zou in de toekomst door kunnen groeien in zijn functie. Ze hadden prachtige vakantie-reizen gemaakt en nu was hun huis ook klaar.

En zij?

Ze was bijna veertig, werkte al vijftien jaar als secretaresse binnen datzelfde bedrijf, dat zich had gespecialiseerd in afvalmanagement. Aan het einde van de werkdag keerde ze terug naar haar appartement, waar ze al achttien jaar woonde. Ze had burens zien komen en gaan, er waren steeds meer mensen gekomen die ze niet verstond omdat ze een andere taal spraken. Het deed haar niet. Ze zei alle bewoners vriendelijk goedendag en als ze de deur van haar appartement achter zich dichttrok, voelde ze zich veilig en tevreden in haar eigen kleine wereld.

Ze was stil blijven staan, terwijl iedereen verder groeide en zich ontwikkelde. Zo voelde het plotseling.

Florian voerde hen nu mee naar de adembenemende badkamer. Ze moest toegeven dat ze onder de indruk was. In het echt zag het

er nog fraaier uit dan op de foto's die ze steeds had moeten bekijken. Dat zei ze ook hardop en ze loog er geen woord van, maar ze besefte dat zij zich in een dergelijk huis nooit thuis zou voelen.

Bijna veertig, die leeftijd deed iets met haar. In al die jaren was ze nooit de goede man tegengekomen, maar ze had een paar fijne vriendinnen, een leuke baan en een huis waar ze zich goed voelde. Meer had ze niet nodig. Ze was werkelijk tevreden over haar leven geweest, maar er was iets aan het veranderen en ze begreep dat het met die vier en die nul te maken had. Het woord 'settelen' dat Dominique net in de mond had genomen, deed de rest. Ze moest nieuwe wegen inslaan, wilde ze aan het einde van de volgende veertig jaar niet met heel veel spijt op haar leven terugkijken.

Waarom begon ze niet met een ander huis? Ze had jarenlang weinig uitgegeven en goed gespaard. Hoe vaak fietste ze niet mijmerend door de straten in het centrum van Emmeloord, langs het huis waar ooit haar oma woonde? Ze was er vaak geweest omdat haar oudere zus Carmen als kind veel problemen met haar gezondheid had. Wanneer ze in het ziekenhuis lag, was hun moeder bij haar, en als ze thuis moest rusten was Joleins aanwezigheid al snel te veel. Oma stond altijd klaar, en Jolein vond het heerlijk om bij haar te zijn. Ze hield van de buurt, van de mensen die haar goedendag zeiden, van de buurvrouw die haar altijd een paar chocolaatjes toestopte. Carmen kon er niets aan doen, maar dankzij haar zwakke gezondheid was Jolein thuis aandacht tekortgekomen. Haar oma maakte dat goed.

De buurt waar ze zo vaak was geweest, gaf haar een goed gevoel. Als ze een huis kocht, moest het daar zijn. Het sluimerde al een poos, maar ze had het steeds uitgesteld.

Het was net alsof Dominique vanavond een knopje in haar hoofd had omgezet. Nadat Jolein de hele bovenverdieping had bewonderd, volgde ze Florian en Dominique naar beneden. Ze dronk wijn en werd vrolijk, maar de gedachte aan een ander huis was deze avond heel reëel geworden.

Een huis in een buurt met aardige mensen met wie ze af en toe een praatje kon maken. Een huis dat haar zou omarmen, een huis in een buurt waar elkaar groeten heel normaal was. Een buurt waar je zomaar een praatje met je buurvrouw maakte. Buren die af en toe op bezoek kwamen of haar eens zouden vragen. Een heimweehuis... Misschien was dat wel het juiste woord. Een huis dat haar herinnerde aan een tijd die nooit meer terugkwam, maar was dat zo verkeerd?

Jolein had er geen gras over laten groeien en zo stond ze een maand later voor Mimosastraat 5, in dezelfde buurt als waar haar oma had gewoond.

Het was niet precies hetzelfde, maar het leek er wel op. Een smal pad voerde naar de donkergroene voordeur met bovenlicht. Ongeduldig wipte Jolein van haar ene voet op de andere. Ze had haar jas in de auto laten liggen, maar nu ze hier op Nelie, de aankoopmakelaar, stond te wachten, was het best fris. Ze overwoog net haar jas op te halen, toen Nelie de straat in kwam rijden. Jolein onderschepte haar kritische blik nadat ze de auto had geparkeerd en uitstapte.

‘Hier valt nog wel wat te doen,’ zei ze een beetje zuinig toen ze Jolein een hand gaf. ‘Die tuin is een woestenij,’ voegde ze er misprijzend aan toe, nadat ze had aangebeld en ze samen wachtten tot de verkoopmakelaar de deur opendeed. Ze klemde haar laptop voor haar buik en keek met gefronste, fraai gestileerde wenkbrauwen om zich heen. ‘En dan zeg ik het nog heel voorzichtig.’

Nelie had gelijk, de kleine voortuin was een bende. Het was duidelijk dat er lange tijd niets aan was gedaan. In de afgelopen maand, die voor maart vrij koud was geweest, was het onkruid nog niet zo opgeschoten, maar dat werd anders als straks de lente echt zou doorzetten. Jolein zou er een hoop werk aan hebben als dit huis werkelijk het hare zou worden, maar ze was niet van plan om zich erdoor te laten ontmoedigen. In gedachten zag ze voor zich hoe ze het wilde. Een keurig betegelde tuin was niets voor haar, ze zou er planten neerzetten die vlinders en bijen aantrokken. De beukenhaag

tussen deze tuin en die van de burens mocht blijven. Het was een mooie schuilplaats voor mussen. Ze had zelf niet in de gaten dat er een glimlach rond haar mond kroop.

‘Verwaarloosd,’ hoorde ze opeens. Ze schrok op en keek in het ronde, opgewekte gezicht van de verkoopmakelaar.

Hij knipoogde toen hij haar verraste gezicht zag. ‘Ik hoorde net wat mevrouw Van Genderen zei. Goedemiddag en hartelijk welkom!’ Hij gaf haar en Nelie een hand. ‘Het zal jullie wel duidelijk zijn dat je hier niet in een gespreid bedje komt. De oude dame die hier woonde, heeft het er na de dood van haar man bij laten zitten. De kinderen probeerden haar al jaren over te halen om naar een aanleunwoning bij een verzorgingshuis te verhuizen, maar ze wilde er niet van weten. Oude mensen kunnen vreselijk koppig zijn.’ Hij schoof zijn bril omhoog en haalde zijn hand daarna door zijn donkere, kortgeknipte haar.

Jolein moest aan haar oma denken. Hoe vaak hadden haar ouders niet aangedrongen dat oma naar een aanleunwoning zou gaan? Ze had steeds geweigerd, totdat duidelijk werd dat ze echt niet langer alleen kon wonen. Een aanleunwoning was toen al niet meer aan de orde. Ze had zorg nodig, die ze in een verzorgingshuis had gekregen, totdat ze een jaar later was overleden. Misschien moesten oude mensen koppig zijn, zodat ze zich niet steeds omver lieten blazen door hun goedbedoelende kinderen.

Zou de makelaar uit ondervinding over koppige ouderen spreken? Hij leek jonger dan zij, dus voor zijn ouders zou het vast nog niet gelden. Misschien had hij een koppige oma, of was hij in zijn werk vaker dergelijke situaties tegengekomen.

‘Hoe komt het dat die mevrouw van gedachten is veranderd?’ wilde Nelie weten. Jolein wierp een blik op de kleine, goed onderhouden buurttuin. Ze zag een oude man scharrelen, die zijn uiterste best deed om niet in hun richting te kijken.

‘Goedemiddag!’ groette ze vriendelijk, maar de man reageerde niet.

‘Hij zal wel doof zijn,’ meende de makelaar. Zijn oordeel over oude mensen had hij snel klaar. Hij wierp nog een blik op de buurtuin en beantwoordde toen de vraag van Nelie. ‘Mevrouw is naar een verpleeghuis gegaan toen ze een paar maanden geleden haar heup brak. Zelfstandig wonen was toen geen optie meer. Haar kinderen wonen allebei in Amsterdam, dus daar kan ze ook niet makkelijk op terugvallen. Zoals ik al zei, moet er aan de woning nog heel wat worden gedaan, maar dat kan ook niet anders voor die prijs.’ Hij keek alsof hij het over een pakje boter had waarvan de verpakking was gescheurd.

‘Laten we maar binnen gaan kijken,’ stelde Nelie voor.

Jolein bedacht dat het mogelijk moest zijn om nog wat van de vraagprijs af te krijgen.

De kinderen van de vorige bewoonster wilden er vast snel vanaf, en het huis was dermate verwaarloosd dat kopers niet in de rij zouden staan. Of zou ze dat verkeerd inschatten? De laatste jaren werd er vaak ver boven de vraagprijs geboden, maar die tijd leek nu wel een beetje voorbij. In opdracht van Nelie zou ze niet te gretig lijken. ‘Kijk eerst maar eens rustig en geef het aan als je mankementen ziet,’ had ze aangeraden. ‘Laat vooral niet merken dat je het huis erg graag wilt hebben.’ Ze had erbij gelachen. Voor Nelie was het duidelijk dat Jolein haar zinnen op deze woning had gezet.

Het was maar goed dat ze niet wist hoe vaak Jolein de afgelopen week door de straat was gefietst, overspoeld door warme herinneringen. Ze dacht aan de kinderen die hier vroeger woonden en met wie ze vaak had gespeeld. Ze wist nog dat ze van oma zelf naar de Lange Nering had mogen lopen om daar een ijsje te halen, en dat ze op zondagmorgen de klokken van de rooms-katholieke kerk hoorde luiden als oma en zij naar de kerk aan de andere kant van de stadsgracht wandelden.

Ze gleed met haar hand over een ouderwetse radiator en over de muur erachter. Alles was gedateerd, van de groene tegeltjes met roze roosjes in de keuken en de bijpassende groene keukenkastjes tot de

bruin met beige tegeltjes in de badkamer en het toilet.

‘Je moet erdoorheen kijken en de mogelijkheden van dit huis zien,’ zei de makelaar, en dat herhaalde hij nog zeker vier keer.

Jolein keek erdoorheen, ondanks het feit dat de achtertuin minstens zo’n puinhoop als de voortuin was. Ze zag voor zich hoe het moest worden, berekende hoeveel er van de prijs af zou moeten, zodat ze voldoende financiële ruimte overhield om haar plannen te verwezenlijken. Een klusser was ze bepaald niet, maar ze wilde ook niet dat familieleden en vrienden al hun kostbare vrije tijd aan haar huis zouden moeten spenderen. Ze was van plan om mensen in te huren.

‘Ik kan me voorstellen dat u er nog even over wilt nadenken,’ zei de makelaar toen ze terug in het halletje bij de voordeur waren. Hij keek bijna verontschuldiging.

‘U hoort zo snel mogelijk van ons,’ zei Nelie voordat Jolein kon reageren. ‘Ik vind dat er in ieder geval een bouwkundig rapport moet komen. In zo’n huis is het goed mogelijk dat er gebreken zijn die we nu over het hoofd zien.’

‘Ik heb het daar al met de zoon en dochter van mevrouw over gehad,’ reageerde de makelaar instemmend. ‘Zij zagen daar ook de noodzaak wel van in en hebben inmiddels een afspraak staan. Ik weet het zo niet meer uit m’n hoofd, maar het is op korte termijn. Dat hoort u nog even van me.’

Nelie knikte tevreden.

‘Ik wil zo snel mogelijk een bod doen, want dit huis wil ik echt dolgraag,’ drong Jolein aan toen ze terug naar hun auto’s liepen. ‘Stel je voor dat iemand straks een bod doet en ik achter het net vis?’

‘Rijd maar even mee naar kantoor, dan bepalen we daar je bod en de strategie. Het is positief dat de verkopers zelf al een bouwkundig onderzoek regelen. Je zou je bod kunnen doen en in de koopovereenkomst het resultaat van dat onderzoek als ontbindende voorwaarde laten opnemen. Ik weet echt hoe graag je dit huis wilt, maar het moet niet zo zijn dat je over een poosje spijt als haren op je hoofd

hebt omdat er zoveel kosten bij komen die je niet hebt voorzien.'

Jolein knikte. Ze wilde maar dat het vast rond was. Dit moest echt haar huis worden, ze zou vreselijk teleurgesteld zijn als het niet door zou gaan.

'Ik zie je zo,' zei ze en opgewekt kroop ze achter het stuur van haar gele Fiat 500. Snel keek ze naar de tuin van de buurman, maar er was niemand meer te zien.

Dat hinderde niet. Hopelijk zouden ze elkaar nog vaak treffen.

Hendrik, Mimosastraat 7

Hij had zich achter de dichte vitrage verschanst en sloeg de twee vrouwen gade die druk pratend terug naar hun auto's liepen. In Hendriks ogen waren ze nog jong, en hun bewegingen waren licht en veerkrachtig. Het was lang geleden dat hij diezelfde souplesse had bezeten. Hij verliet zijn plek bij het raam en ging in de oude rookstoel met de versleten kussens zitten.

Zijn buurvrouw Ank kwam niet meer terug, dat was nu wel duidelijk. Haar zoon Wim had hem nog zo beloofd dat hij hem op de hoogte zou houden van de gezondheid van zijn moeder. Ruim veertig jaar waren Ank en hij burens geweest.

'Natuurlijk laat ik het weten,' had Wim beloofd. 'Dat is toch vanzelfsprekend.'

Vervolgens was het stil gebleven, en elke dag was hij opgestaan in de hoop dat vandaag een van de auto's van de kinderen voor het huis zou stoppen om Ank terug te brengen.

De auto's waren wel gekomen, vaak tegelijk. Hij had de kinderen gehoord en gezien, vaak met hun partners, en toen hij de auto van de kringloopwinkel voor de deur had zien stilhouden, wist hij het zeker: Ank kwam niet terug. En toch... Het was alsof zijn hersens weigerden om het te geloven.

Stilletjes had hij vanuit zijn stoel gadeslagen hoe het meubilair van Ank deels in de auto van de kringloopwagen verdween. Ook de gemakkelijke stoel, waarin vroeger Anks man had gezeten, en die later zijn vaste zitplaats was geworden.

Wim had nooit aangebeld om hem van de gezondheid van Ank op de hoogte te stellen. Hendrik had gezien hoe het restant van de meubels door de familie in de aanhanger achter de Ford Focus was gezet. Ze hadden niet één keer in de richting van zijn huis gekeken.

Waarom had hij er niet gewoon naar gevraagd?

Wim was een aardige man, maar toch voelde Hendrik zich nooit op zijn gemak in zijn nabijheid. Hij had iets hautains over zich. Ank had dat weleens over haar eigen zoon gezegd.

‘Hij heeft zichzelf op een voetstuk geplaatst sinds hij de titel doctor voor zijn naam mag zetten.’ Ze lachte erbij. Ank had een aanstekelijke lach.

Wim zou vast vinden dat hij zeurde, net zoals zijn eigen dochter Lucy. Ze had gelijk. Zijn wereld was zo klein geworden en jongeren waren echt niet geïnteresseerd in zijn verhalen over vroeger.

Ik moet opstaan, dacht hij. Hij moest koffiezetten, zoals hij omstreeks deze tijd altijd deed.

Hij bleef zitten waar hij zat, en in gedachten zag hij die vrouwen weer het paadje aflopen. De slankste leek hem de makelaar. Ze had papieren bij zich. Wanneer de koop doorging, zou die andere waarschijnlijk zijn nieuwe buurvrouw worden. Zou ze geen man hebben, of kinderen?

Met hun komen en gaan leek de waarheid eindelijk echt tot hem door te dringen: Ank kwam niet meer terug. Nooit meer zou hij snel even naar het buurhuis lopen als hij ergens mee zat, nooit meer zou hij in die stoel zitten, nooit meer zou ze koffie met gemberkoek voor hem neerzetten. Ze kwam niet terug, en hij wist niet waar ze nu verbleef en hoe het met haar ging.

Hij klemde zijn handen ineen. Na het overlijden van zijn vrouw Wilma had Ank hem de moed gegeven om verder te leven. Haar

eigen man was al jaren daarvoor overleden. Als iemand wist hoe hij zich voelde, was zij het wel.

Ank had hem door die eerste tijd heen gesleept. Ze nam hem mee naar het buurthuis als er bingo was, of een optreden van een volksdansgroep. Toen hij ontdekte dat je daar ook kon biljarten, sloot hij zich bij de biljartgroep aan. Sinds Ank weg was, had hij het buurthuis links laten liggen. Wat moest hij daar nog? Niets was meer vertrouwd.

Nooit eerder had hij zich zo angstig en eenzaam gevoeld, zelfs niet na het overlijden van Wilma.

Buren heb je niet voor het kiezen...

Wanneer de 40-jarige Jolein haar appartement verruilt voor een huis met tuin aan de Mimosastraat, verwacht ze in een gezellige buurt te komen wonen. Maar dat valt tegen. De meeste buren zijn niet bepaald toeschietelijk, terwijl een buurvrouw verderop te pas en te onpas komt binnenvallen.

Jolein twijfelt of haar verhuizing wel zo'n goed idee is geweest, totdat ze begint te ontdekken wat er zich áchter al die voordeuren afspeelt. Ze raakt meer en meer betrokken bij de levens van haar buren, en dat leert haar niet alleen veel over anderen, maar ook over zichzelf.

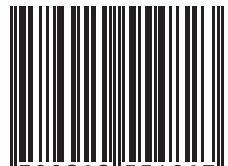

Greetje van den Berg heeft al meer dan zestig romans op haar naam staan. *Mimosastraat 5* is een meeslepemde roman over de kracht van het maken van contact.

Romanserie

ISBN 978 90 2055 482 3 NUR 344

9 789020 554823 >

www.romanserie.nl